

üllewatajat neid takkoaiada, finniwötta ja neile ütelda: head ollete kurjaga tassunud ja mo issanda karrikast, kelle seest temma joob, kasa wötnud. Nemmad ütlesid endid sesuggusest süüst puhtad ollewad, pallusid kotta läbbi katsuda, ja kelle kottist sedda wargust piddi leitama, sedda sealsammas paikas ärrahukkata. — Karrikast leiti Penjami kottist. Müüd olli nende kitsus ütlemata, ja nende hädda suur. Läksid kōik taggasi linna ja Josepi kotta. Langsid temma ette mani mahha, ja pallusid omma wanna issa pärrast halledaste, Penjamit lahtilasta ja mitte hukka mõista. Kui nemmad nenda pallusid, ei woinud Josep ennast enam piddada nende ees, kes temma jures seisid, woid hūdis: saatke iggameest mo jurest wälja! Ei jänud siis senna muud, kui agga temma wennad, ja ta nuttis sure healega, ja ütles wendade wasto: minna ollen teie wend Josep, kas mo issa weel ellab? Agga temma wennad ei wöinud temmale ei kuidagi wastata, sest nende peale tulli suur

hirm. Käskis Josep neid siis omma liggitulla, ja ütles neid waigistades: ärge sago teie meel haigeks, et mind ollete seie ärramünud; sest ello üllespiddamise pärrast on Jummal mind teite ele seie läkkitanud. Hakkas siis omma wenna Penjami ümber kaela, andis kōikile omma wendadele suud ja nuttis nendega.

Kui Waraole teada andis, et ta wennad tulnud, siis olli funningal hea meel, ja kui ta kulis kuida loud olnud, käskis temma Josepi issat kōige perrega Egiptuse-male tua, ja neid Koseni-male, mis kōige parem seal maal olli, asuda. Nenda tulli siis Israel omma laste ja lastelastega Egiptuse-male. Koseni-makond, mis Punnasemerre pole heitis, olli hea rohho-ma; seal wōisid nemmad lahkeste ellada ja omma wisi järrele karja piddada.

Kui Jakob 17 aastot seal olli ellanud, surri temma ärra, 147 aastat wanna. Josep laskis temma surnokehha, Egiptuse wisi järrele, kallii rohtude ja ellidega wōida, ja